

# ПЕТРО ЛЕЛІЄ УКРАЇНУ

У грудні минулого року («Гомін» за 20 грудня)  
у публікації «Із Австралії - у мамине село»  
йшлося про Петра Вороняка – сина уродженки  
Перевередова Ганни Нечипорук. Її у роки  
минулої війни гітлерівці вивезли на примусові  
роботи у Німеччину. Звідти до отчого порога  
вона уже не повернулася...

Її син Петро із молоком матері всотав  
український дух, ньєчину барвінкову мову.  
Причому, засвоїв її так, що серце і розум  
народжують вірші. Нещодавно Петро передав у  
редакцію «Гомона» із Австралії кілька поезій.  
Нехай читачі оцінять, яка лірична душа леліє  
Україну на зеленому континенті...



Петро Вороняк із синами

## ПРОЩАННЯ

Ти ж не плач, не плач, дівчино!

Я вернусь, вернуся я!

І прийду в село ріднєнке,

Де прощались ти і я!

Де прощались, цілувались

Цілу нічку ми в сльозах!

Любов вічну обцялись

Зберігати у серцях!

Ти сиділа коло мене,

Білу ручку я тримав.

Я дивився в твої очі

І так щиро покохав.

Ми кохались цілу нічку,

Ми кохались аж до дня!

І вже сонце виходило,

Як покинув тебе я.

Ти стояла при криниці,

Сльоза очі обмива.

Я вернусь, казав, кохана,

Заки сніги завива!

Завивали сніги люті,

І замерзла вже вода.

При криниці ще чекала

Дівчинонька молода.

Не журись, чекай, кохана!

Я прийду через рік

У село моє ріднєнке

І до тебе на весь вік.

## РОДИНА

На порозі ми стояли, як я з ними ся прощаю.

В очах сльози ми всі мали, слів прощання я не мав.

«Будь здоровий, сину любий, і про нас не забувай!

Як вже будеш на чужині, скоро вістку передай!»

Хрест маленький, як хрестили, замотала в рушничок,

Мати сумно передала: «Хорони це, мій синок!»

Пригадав я всі щасливі, ще з дитинства, гарні дні.

Батька, маму, всю родину, як сиділи при столі.

Пригадав я і нещастя: через ніч сталась війна.

У Сибір кати заслали, півсела уже нема.

Довго ще вони стояли, на порозі обнялись.

Виріс син наш і поїхав... Вже не буде, як колись.